

magamban a Budenbrock házhoz, és sok vonatkozásban a Thibauld családhoz hasonlítottam ezt az alkotását.

Az önként vállalt emigrációban is közel éreztem Öt, láttam a csonkig égő gyertyákat, és több külföldi kiadó jóvoltából, ahova a sors kegyéből eljutottam, megismerhettem későbbi naplóit is, ma pedig ott sorakoznak íróasztalom sarkán és az olvasólámpa közelében. Összerakva úgy olvasom ezeket a gyémántszilánkokat, akár valami irodalmi breviáriumot, s ha kiválasztok egyet-egyet közülük, mindig lelki fürdőt jelentenek számomra munkám megkezdése előtt.

E briliáns műhelyforgácsok egy nagyműveltségű, bölcs és elhivatott európai íróról vallanak, és csak sajnálni tudom, hogy remek rádió- és tévéjátékait nem hallhattam, nem láthattam, csupán nyomtatásból ismerem, a *Jób... és a könyve* című gyűjteményes kötetéből, amely a müncheni Griff kiadónál jelent meg. Márai Sándor tragikus halálának hírére megdöbbenve vettem tudomásul, és egyik nagy tanítómestermeként gyászolom Öt ma is a szívemben..."

S amikor ezeket a szavakat hallgattuk, akik jelen voltunk Bálint Tibor barátaiként a díj átadási ünnepségen, majd a kerekasztal-beszélgetésen, még nem sejtettük, hogy utoljára voltunk együtt és utoljára hallhattuk magvas eszme-futtatását Márai Sándorról, az irodalomról. Kolozsvárra visszatérve, 2002. január 27-én szívinfarktusból váratlanul elhunyt, csöndesen, ahogyan élt és alkotott. Pedig csak 70 éves volt. S magával vitte csöndes szemlélődéseiből meg nem született remekműveit. Megint szegényebbek lettünk.

Emlékét, beszélgetéseinket, művei mondanivalóját magunkban hordjuk, s próbálunk belőle meríteni.

Büszkék vagyunk arra, hogy ismerhettük s hogy az Armenia Örménymagyar Baráti Társaság nála talált otthonot, felesége Bálintné Kovács Júlia elnökletével. Köszönjük Tibor, hogy kiálltál az örménymagyarok mellett, segítetted őket. Kérjük, hogy továbbra is egyengess az útjukat. Szükségünk van rá.

Bálint Tibor (1932-2002)

Kolozsvárt született, élt és halt meg. Tanulmányait is szülővárosában végezte. A Napsugár szerkesztője volt.

Életműve: Csendes utca (1963), Búcsú a rövidnadrágtól (1964), Cérnakáplár (1964), Fekete Péter (1967), Önkéntes rózsák Szodomában (1967), Zokogó majom (1969), Császár és kalaposinas (1971), Sánta angyalok utcája (1972), mely drámáját Kolozsvárt mutatták be, Robot Robi kalandjai (1973), Nekem már fáj az utazás (1973), Angyaljárás a lépcsőházban, Kenyér és gyertyaláng (1975), Zarándoklás a panaszfalhoz (1978), Látomás mise után (1979), Mese egy örült kakaduról (1982), Én voltam a császár (1984), Kifli utca, zsemle szám (1978), Mennyei romok (1979), Családi ház kerttel (1986), A háromszáz esztendőös pacsirta (1986), Nyargaló ihlet (1988), Égi és földi kvartély (1989), Bábel toronyháza (1996).

Díjai: A Román Írószövetség prózadíja (1963), a Kolozsvári Írók Társaságának díja (1979), Déry Tibor-jutalom és Krúdy Alapítvány díja (1992), Soros ösztöndíj (1994), József Attila díj (1998), a Magyar Rádió és Magyar Televízió nívódíjai, Márai Sándor díj (2002).

Az erdélyi sajtó is emlékezik az elhunytára... (két emlékező írás a kolozsvári Szabadság című napilapból), 2002. február 4.

A tehetség milliárdosa

Több százan kísérték utolsó útjára szombaton délben a Házsongárdi temetőben a hetvenedik életében elhunyt kiváló kolozsvári író, immár az égi sánta angyalok utcájából letekintő *Bálint Tibort*. A népes család mellett pályatársak, barátok, közéleti személyiségek, ismerősök, de főleg az olvasók népes táborából jöttek el búcsút venni a tragikus hirtelenséggel eltávozott írótól. Nem magunktól vagyunk azok, akik vagyunk - mondotta a szertartást végző *Tőkés István*, nyugalmazott református teológiai professzor - tudnunk kell, hogy az Úr minden embert egy-egy vetőmagnak teremtett. S valóban, Bálint Tibor jó vetőmagnak bizonyult, hiszen neve immár végleg összefonódott Kolozsvárral, a Zokogó majommal, az erdélyi, és az egész magyar nyelvterület irodalmával. Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak, a kincses város szegény írója pedig tudott zokogni a közösségért, őt elsősorban „a hit, és a